RETTENS DOM (Anden Afdeling)

18. januar 2005 *

I sag T-141/01,

Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis, Barcelona (Spanien), ved advokaterne M. Belard-Kopke Marques-Pinto og C. Viñas Llebot, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Pardo og L. Visaggio, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(1999) 534 af 4. marts 1999 om ophævelse af det finansielle tilskud fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, som oprindeligt blev givet sagsøgeren ved beslutning K(93) 3394 af 26. november 1993, truffet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4256/88 af 19. december 1988 om

* Processprog: spansk.

gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår EUGFL, Udviklingssektionen (EFT L 374, s. 25), til finansiering af et demonstrationsprojekt til produktion af sumac med nye former for dyrkningsteknik (projekt nr. 93.ES.06.030),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. januar 2005,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

1 For at styrke den økonomiske og sociale samhørighed som omhandlet i artikel 158 EF har Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige

eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 185, s. 9) bl.a. givet strukturfondene til opgave at fremme udviklingen og strukturtilpasningen i de tilbagestående regioner samt at fremskynde tilpasningen af landbrugsstrukturerne og fremme udviklingen af landdistrikterne med reformen af den fælles landbrugspolitik for øje [artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 5, litra a) og b)]. Denne forordning er blevet ændret ved Rådets forordning nr. 2081/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 5).

2 Artikel 5, stk. 2, litra e), i forordning nr. 2052/88, som ændret ved forordning nr. 2081/93, bestemmer, at strukturfondenes finansielle intervention bl.a. kan antage form af støtte til teknisk bistand, herunder foranstaltningerne vedrørende forberedelse, vurdering, overvågning og evaluering af aktionerne samt pilot- og demonstrationsprojekter.

3 Den 19. december 1988 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 4256/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår EUGFL, Udviklingssektionen (EFT L 374, s. 25). Denne forordning blev ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2085/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 44).

4 Artikel 8 i forordning nr. 4256/88, som ændret ved forordning nr. 2085/93, bestemmer, at EUGFL under udførelsen af sine opgaver inden for 1% af sin årlige bevillingsramme bl.a. kan finansiere »gennemførelse af pilotprojekter vedrørende tilpasning af landbrugsstrukturerne og som led heri også skovbrugsstrukturerne og fremme af udviklingen i landdistrikterne« (andet led) og »gennemførelse af demonstrationsprojekter, herunder projekter til udvikling og bedre udnyttelse af skovene samt projekter til forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter, der skal vise de faktiske muligheder, som systemer, metoder og teknikker, der er i overensstemmelse med målene for den fælles landbrugspolitik, frembyder inden for produktion og forvaltning« (tredje led).

5 Den 19. december 1988 udstedte Rådet ligeledes forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1). Denne forordning er blevet ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 20).

6 Artikel 24 i forordning nr. 4253/88, som ændret ved forordning nr. 2082/93, bestemmer vedrørende nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten:

»1. Hvis gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning hverken synes at berettige, at der ydes en del af eller hele den bevilgede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af partnerskabet og anmoder bl.a. medlemsstaten eller de myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremsætte deres bemærkninger inden for en given frist.

2. Efter denne undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

3. Ethvert beløb, der inddrives som uretmæssigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen. På ikke-tilbagebetalte beløb påløber der morarenter i overensstemmelse med finansforordningens bestemmelser og ifølge nærmere regler, som Kommissionen skal vedtage efter procedurerne i afsnit VIII.«

Faktiske omstændigheder

Det sagsøgende selskab

7 Det sagsøgende selskab, Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis, blev stiftet den 4. juni 1993 i Barcelona.

8 Blandt selskabets deltagere var selskabet Compañía de Estudios y Servicios para el Medio Ambiente Codema, SA, hr. A og to andre fysiske personer. Disse sidstnævntes anparter blev senere overtaget af selskabet Codema. Ved selskabets stiftelse blev hr. A udnævnt til bestyrelsesformand og befuldmægtiget bestyrelsesmedlem, idet alle de beføjelser for bestyrelsen, der lovligt kunne delegeres, blev overdraget ham for en periode på fem år. Den 29. maj 1998 blev hr. A genvalgt til bestyrelsesformand for en ny periode på fem år. Han fratrådte den 31. juli 2001.

9 Sagsøgerens hjemsted blev oprindeligt fastsat til calle Juan Güell nr. 152, mezzaninen, i Barcelona. I 1996 blev hjemstedet overført til calle Galileu nr. 303, 1. sal A, og i 1999 til calle Guitard nr. 45, 5. sal, stadig Barcelona. Sagsøgerens nuværende hjemsted befinder sig på sidstnævnte adresse.

Entorns øvrige enheder

10 Den 22. december 1993 blev offshore-selskabet Entorn Trading Ltd stiftet af hr. B på øen Guernsey. Dette selskab har hjemsted i Dublin.

11 Entorn Trading har givet hr. C prokura. På grundlag af denne oprettede den sidstnævnte den 5. juli 1994 en spansk filial, som blev kaldt Entorn SL-Sucursal en España (herefter »Entorn Sucursal«). Entorn Sucursal blev fast repræsenteret af hr. C. Entorn Sucursal havde hjemsted hos virksomheden MB Consultores y Auditores, Plaza Ruiz de Alda, 4, 7. sal A, i Sevilla. I 1996 blev Entorn Sucursals hjemsted efter instruks fra hr. B overført til Tenerife, hvor denne enhed senere synes at være blevet opløst.

Ansøgningen og bevillingen af fællesskabsstøtten

12 Den i den anfægtede beslutning nævnte fællesskabsstøtte blev givet til et projekt med titlen »Demonstrationsprojekt til produktion af sumac med nye former for dyrkningsteknik« (herefter »Sumac-projektet«). Sumac er en plante, der er typisk for middelhavsfloraen, og af hvis blade der efter tørring og pulverisering kan udvindes tannin, et stof, der anvendes til garvning af skind. Dette demonstrationsprojekt blev udformet af hr. B, som ved udgangen af 1992 henvendte sig til hr. A for at meddele ham, at han havde til hensigt at udføre dette projekt i Spanien. På hr. B's anmodning kunne denne gennem hr. A henvende sig til hr. C, der var bosat i Sevilla og leder af Junta de Andalucías forskningstjenestes planlægningsafdeling, som til sidst påtog sig den tekniske gennemførelse af projektet og medvirkede ved oprettelsen af Entorn Sucursal.

13 Den 12. juli 1993 blev der afsendt en skrivelse, hvor der i brevhovedet stod »Entorn SL« og sagsøgerens adresse, til Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug til en tjenestemand i dette, hr. D. I denne skrivelse gives der udtryk for, at sagsøgeren er interesseret i at forelægge Sumac-projektet inden for rammerne af artikel 8 i forordning nr. 4256/88, og der anmodes om tilsendelse af præsentationsskemaet til affattelse af en ansøgning. Det bærer underskriften »A. López Gargallo«, en person, som ifølge hr. A er ham ubekendt, og hvis eksistens ikke har kunnet fastslås.

14 Den 14. september 1993 blev der forelagt Kommissionen en anmodning om fællesskabsstøtte. Den var ledsaget af en skrivelse med samme brevhoved som skrivelsen af 12. juli 1993 og en ikke identificerbar underskrift. Den 22. september 1993 blev der tilsendt Kommissionen en ny ansøgning om støtte med den begrundelse, at der den 14. september var blevet indsendt et ikke endeligt projekt ved en fejl. Følgeskrivelsen bar på ny det samme brevhoved og underskriften »A. López Gargallo«. Ved telefax af 25. oktober 1993, underskrevet af hr. A, blev sagsøgerens bankoplysninger meddelt Kommissionen.

15 Ved beslutning K(93) 3394 af 26. november 1993 (herefter »beslutningen om tildeling«), truffet i henhold til artikel 8 i Rådets forordning nr. 4256/88, tildelte Kommissionen sagsøgeren et finansielt tilskud til projekt nr. 93.ES.06.030. De samlede omkostninger for projektet var 1 381 132 ECU, og det finansielle fællesskabstilskud var fastsat til et beløb på højst 1 035 849 ECU.

Projektets forløb

16 Ved skrivelse af 30. november 1993 blev der meddelt Kommissionen en ny adresse for »Entorn SL« (i Albacete, Spanien), og nye bankoplysninger (en konto i Banca nazionale del lavoro i Madrid). I brevhovedet på denne skrivelse var anført navnet »Entorn SL« og den nye adresse. Skrivelsen bar igen underskriften »A. López Gargallo«.

17 Ved skrivelse af 29. marts 1994, som var underskrevet på hr. A's vegne af en person, hvis underskrift ikke er læselig, blev Kommissionen underrettet om, at »Entorn SL« som led i Sumac-projektet havde åbnet »et kontor specielt til dette formål, som bliver det operationelle hjemsted herfor«, hos virksomheden MB Consultores y Auditores i Sevilla. I denne skrivelse blev hr. C og hr. A præsenteret som henholdsvis teknisk ansvarlig og ansvarlig for projektet.

18 Sagsøgeren bestrider, at hr. A har deltaget i Sumac-projektet som projektansvarlig og som selskabets administrator. Sagsøgeren har derimod erkendt, at han har deltaget i projektet som teknisk rådgiver for selskabet Codemas regning, og at denne har faktureret Entorn Sucursal ca. 2,25 mio. spanske pesetas (ESP) for hr. A's tjenesteydelser og de hermed forbundne rejseudgifter.

19 Hr. A har ikke taget noget retligt skridt med hensyn til ligheden mellem Entorn Sucursals og sagsøgerens firmanavn.

20 Ifølge bestemmelserne i bilag 2 til beslutningen om tildeling er der udbetalt to forskud på i alt 725 094 ECU. Det første af disse forskud på 414 340 ECU blev den 20. januar 1994 indbetalt på den bankkonto, der nævnes i skrivelsen af 30. november 1993. Udbetalingen af det andet forskud blev meddelt ved telefax af 25. august 1995, adresseret til »Entorn SL« på adressen i Albacete. Dette forskud på 310 755 ECU blev indbetalt på en konto i sparekassen Caixa i Madrid, hvis indehaver var »Entorn Trading Ltd Entorn SL«. Dette kontonummer var blevet meddelt Kommissionen ved en telefax, der blev sendt den 14. juli 1995 i selskabet MB Consultores y Auditores' navn, men med en underskrift, der ikke svarede til nogen af dette selskabs ansattes underskrifter.

Den administrative procedure og den anfægtede beslutning

21 Den 10. juli 1997 rettede Kommissionen en skrivelse til Entorn SL i Sevilla, hvori den oplyste, at dens tjenestegrene havde påbegyndt en teknisk og regnskabsmæssig kontrol af det finansielle tilskud, der allerede var tildelt af Kommissionen i henhold til artikel 8 i forordning nr. 4256/88. Kontrollen blev foretaget på stedet for projektets gennemførelse i Sevilla den 24. og 25. juli 1997, hvor hr. A og hr. C var til stede.

22 Efter at disse kontrolundersøgelser var gennemført i juli 1997, rettede Kommissionen til »Entorn (Sumac)« en skrivelse dateret den 3. april 1998, som blev sendt til MB Consultores y Auditores' adresse i Sevilla. I denne skrivelse anførte Kommissionen, at der forelå omstændigheder, som kunne være uregelmæssigheder, og meddelte, at den havde besluttet at indlede proceduren efter bilag 2, afsnit 10, i beslutningen om tildeling, og artikel 24 i forordning nr. 4253/88. »Entorn (Sumac)« blev ligeledes underrettet om, at der kunne blive rejst krav om tilbagebetaling af de hidtil udbetalte beløb. Selskabet blev endelig opfordret til inden for en frist på seks uger at fremlægge bevis for, at de forpligtelser, der fulgte af beslutningen om tildeling, var blevet opfyldt. Kommissionen modtog et svar ved skrivelse af 24. maj 1998, der var afsendt fra Sevilla og underskrevet af hr. C.

23 Kommissionen vedtog den 4. marts 1999 en beslutning (herefter »den anfægtede beslutning«), hvorved den ophævede det pågældende finansielle tilskud og krævede tilbagebetaling fra sagsøgeren, og i givet fald de juridiske personer, der var ansvarlige for dennes gæld, af de allerede udbetalte forskud inden for en frist på 60 dage fra meddelelsen af beslutningen. Den anfægtede beslutning indeholder følgende tekst:

»1) Ansøgningen om støtte blev indgivet af ENTORN SL med hjemsted i Barcelona. Det er dette selskab, der blev tildelt støtten fra Fællesskabet. I mellemtiden er et selskab ved navn Entorn Trading Ltd blevet stiftet i Dublin, og en filial af dette selskab er efter anmodning fra [hr. B] blevet åbnet i Sevilla under navnet ENTORN SL. Alle betalinger foretaget af Kommissionen til projektet blev rettet til dette sidstnævnte selskab. Denne fremgangsmåde var blevet forelagt for Kommissionen som en simpel ændring af støttemodtagerens adresse, selv om der reelt var tale om en ændring af projektets støttemodtager uden Kommissionens accept.

2) Under det omtalte inspektionsbesøg, der fandt sted på det hjemsted, der var meddelt af støttemodtageren, blev det fastslået, at hjemstedet tilhørte selskabet MB Consultores y Auditores. Inspektørerne har ikke kunnet efterse nogen

administrative eller regnskabsmæssige bilag, selv om Kommissionen i henhold til bilag [2, stk.] 5 og 6, til [beslutningen om tildeling] har bestemt, at al dokumentation vedrørende projektet skal være til rådighed for Kommissionens tjenestegrene på selskabets hjemsted; endvidere fastslog inspektørerne samtidig, at underskrifterne på de forskellige dokumenter, der var forelagt Kommissionen i sammenhæng med projektet, var blevet forfalsket, og at intet af det udstyr, der var foto af i det tekniske bilag til den endelige rapport, var blevet anvendt i forbindelse med projektet.

3) Endelig fremgår det af ordlyden af en kopi af regnskabet, der er indleveret til det spanske finansministerium i selskabet ENTORN SL's selvangivelse, at omkostningerne ved projektet udgør ca. 23 mio. [ESP], mens de samlede angivne omkostninger udgør 233 623 004 [ESP].

På baggrund af disse omstændigheder skal støtten ophæves, og der skal i overensstemmelse med artikel 24, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 ske tilbagebetaling af de indtil dato til projektet udbetalte beløb.

Ifølge gældende national selskabsret er nogle selskabers selskabsdeltagere ansvarlige for selskabets gæld.

[...]

truffet følgende beslutning:

Artikel 1

Den støtte fra EUGFL, Udviklingssektionen, på maksimalt 1 035 849 [ECU], der blev tildelt selskabet Entorn SL ved Kommissionens beslutning K(93) 3394 vedrørende projektet nr. 93.ES.06.030 med titlen »Demonstrationsprojekt til produktion af sumac med nye former for dyrkningsteknik«, ophæves.

Artikel 2

Selskabet Entorn SL og i givet fald de personer, der er retligt ansvarlige for dets gæld, er forpligtet til at tilbagebetale et beløb på 725 094 [EUR] [...]«

24 Denne beslutning, som også er rettet til Kongeriget Spanien, blev meddelt sagsøgeren på dennes adresse i Barcelona den 10. april 2001, efter at et forsøg på at meddele den på adressen i Sevilla var mislykkedes.

25 Kommissionen tilsendte ligeledes den spanske anklagemyndighed sagsakterne om Sumac-projektet samt sagsakterne om to andre projekter, som bl.a. hr. A og hr. C havde været inddraget i. Anklagemyndigheden rejste sager for de kompetente Juzgados de Instrucción for falsk og fortsat bedrageri. Hr. A, hr. B, hr. C og hr. D er blandt de personer, der er tiltalt i forbindelse med Sumac-projektet.

Retsforhandlinger og parternes påstande

26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juni 2001 har sagsøgeren anlagt nærværende sag. Ved særskilt dokument indleveret på Rettens Justitskontor den 25. juni 2001 har sagsøgeren ligeledes fremsat begæring om, at der træffes bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Ved kendelse af 22. oktober 2001, Entorn mod Kommissionen (sag T-141/01 R, Sml. II, s. 3123), har Rettens præsident bestemt, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, og at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

27 Som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten stillet en række spørgsmål og anmodet parterne om at fremlægge nogle dokumenter. Disse har besvaret spørgsmålene og efterkommet anmodningen inden for den fastsatte frist. I juli 2003 har sagsøgeren haft mulighed for på Rettens Justitskontor at gøre sig bekendt med de af Kommissionen indleverede administrative sagsakter med undtagelse af visse dokumenter, hvorom Retten havde bestemt, at de skulle behandles fortroligt. Sagsøgeren har ikke anmodet om adgang til at indgive skriftligt indlæg om disse sagsakter.

28 Den 13. oktober 2003 indgav sagsøgeren et detaljeret indlæg med titlen »Bemærkninger til retsmøderapporten«. Som bilag til dette indlæg fremlagde sagsøgeren et dokument, som var udarbejdet af Enheden for Koordinering af Bedrageribekæmpelse (UCLAF) den 29. september 1997, og som indeholdt et referat af nogle erklæringer, som hr. B havde afgivet over for tjenestemænd ved denne enhed, som han på eget initiativ havde givet møde for i september 1997. Disse erklæringer vedrører bl.a. den rolle, som hr. B har spillet i forbindelse med Sumac-projektet. Sagsøgeren har erklæret at have fået kendskab til dette dokument under de straffesager, der er indledt i Spanien vedrørende de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for nærværende tvist. Sagsøgeren har desuden anmodet om, at referaterne af den strafferetlige efterforskning vedlægges sagen som bilag. Den 4. november 2003 har sagsøgeren indgivet et indlæg, hvori selskabet anmoder om række foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og undersøgelse.

29 Retten har stillet yderligere spørgsmål til parterne og anmodet Kommissionen om at fremlægge bilagene til det nævnte referat fra UCLAF. Parterne har besvaret spørgsmålene inden for den fastsatte frist. Kommissionen har fremlagt de ønskede dokumenter, men har dog modsat sig, at de meddeles sagsøgeren. Efter en kontrol af deres fortrolige karakter og udeladelse af visse oplysninger, der ikke vedrører Sumac-projektet, er en del af disse dokumenter blevet vedlagt sagens akter og meddelt sagsøgeren.

30 Et uformelt møde mellem parterne har fundet sted den 14. januar 2004 for Rettens Anden Afdeling. Der er givet parterne en frist for at udtale sig om muligheden for et forlig.

31 Efter dette uformelle møde blev der samme dag afholdt et retsmøde, under hvilket parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål.

32 Ved indlæg registreret på Rettens Justitskontor den 26. februar og den 4. marts 2004 har parterne erklæret, at de ikke ser nogen mulighed for et forlig.

33 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen anmodes om som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse at fremlægge al dokumentation om den administrative procedure, som er gået forud for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, samt al dokumentation, der er fremlagt af Kommissionen, og som kan bidrage til at fastslå de faktiske omstændigheders rigtighed.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

A — *Hensyntagen til referatet af hr. B's erklæringer og bilagene til dette dokument*

Parternes argumenter

35 Kommissionen har modsat sig, at referatet af hr. B's erklæringer vedlægges sagens akter, med den begrundelse, at sagsøgeren ikke lovligt kan være kommet i besiddelse af dette dokument. Den har bestridt sidstnævntes udtalelse om, at sagsøgte som civil part har fået adgang til at deltage i straffesagen for de spanske domstole, og gør gældende, at sagsøgeren kun har kunnet komme i besiddelse af dette dokument ved et brud på efterforskningens hemmelighed. Kommissionen har desuden fremhævet dokumentets fortrolige karakter, som efter dens opfattelse er til hinder for, at det vedlægges sagens akter.

36 Sagsøgeren har anført, at den måde, hvorpå selskabet er kommet i besiddelse af det pågældende dokument, ikke er ulovlig. Efter først at have anført, at det var kommet i besiddelse af dokumentet som civil part i en straffesag, har det sagsøgende selskab som svar på et spørgsmål fra Retten anført, at dokumentet blev overdraget det af hr. A, som er tiltalt i straffesagen i Spanien.

Rettens bemærkninger

37 Hvor beklageligt det end er, at sagsøgeren ved fremlæggelsen af det pågældende dokument har afgivet urigtige udtalelser om de omstændigheder, under hvilke selskabet var kommet i besiddelse af det, er denne omstændighed i sig selv ikke

tilstrækkelig til at udelukke, at Retten tager dette dokument i betragtning. Som svar på Rettens spørgsmål har sagsøgeren nemlig givet en plausibel forklaring på, at selskabet har kunnet komme i besiddelse af dokumentet uden at begå ulovlige handlinger, der kan være til hinder for, at det kan påberåbe sig dokumentet under sagen for Retten.

38 I denne forbindelse bemærkes, at det pågældende dokument er en del af de sagsakter, som Kommissionen har tilsendt de spanske myndigheder med henblik på eventuel indledning af straffesager mod de ansvarlige for de svigagtige handlinger i tilknytning til Sumac-projektet. Det er imidlertid i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der gælder for straffesager, bl.a. overholdelse af retten til kontradiktion, at dette dokument som led i straffesagen er blevet meddelt personer, som kan blive tiltalt, heriblandt hr. A, som var sagsøgerens administrator på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten. Endvidere fremgår det ikke, at hr. A ved igen at sende det pågældende dokument videre til sagsøgeren har kunnet tilsidesætte retsregler, som må føre til, at Retten lader et dokument ude af betragtning, som kan give nærmere oplysninger om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for nærværende sag.

39 Følgelig kan det referat af hr. B's udtalelser over for UCLAF's tjenestemænd og bilagene til dette referat, som Retten har besluttet at vedlægge sagens akter, tages i betragtning under behandlingen af sagsøgerens anbringender.

B — *Realiteten*

40 Sagsøgeren har påberåbt sig tre anbringender til støtte for søgsmålet. De to første anbringender, som vil være at behandle under ét, er henholdsvis tilsidesættelse af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 og tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det tredje anbringende er tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

Det første og det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 og tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

41 Med sine to første anbringender gør sagsøgeren i det væsentlige gældende, dels at selskabet ikke kan anses for at være begunstiget af fællesskabsfinansieringen, således at det ikke er den rette adressat for beslutningen om ophævelse af støtten, dels at sagsøgeren ikke har modtaget de udbetalinger, der svarer til de første to trancher af støtten, således at selskabet ikke kan pålægges at tilbagebetale disse beløb.

42 Sagsøgeren har erkendt, at selskabet ifølge beslutningen om tildeling er modtager af støtten og ansvarlig for projektets udførelse. Sagsøgeren har imidlertid anført, at selskabets deltagelse i projektets udarbejdelse har begrænset sig til at meddele hr. B nogle juridiske oplysninger om selskabet og at angive området og den eventuelle tekniske ansvarlige for dette projekt i Spanien. Ansvaret for at udarbejde projektet og for dets senere behandling ved Kommissionens kompetente tjenestegrene påhvilede ene og alene hr. B. Sagsøgeren har herom anført, at alle de dokumenter vedrørende Sumac-projektet, der er affattet i sagsøgerens navn, med undtagelse af telefaxen af 25. oktober 1993, som er underskrevet af hr. A, og hvorved sagsøgerens bankoplysninger blev meddelt Kommissionen, er falske, og at det anvendte brevpapir ikke svarer til det, som sagsøgeren officielt anvender.

43 Sagsøgeren har kritiseret Kommissionens mangel på omhu, nærmere bestemt den manglende omhu hos den tjenestemand, der er ansvarlig for styring af projekter i

henhold til artikel 8 i forordning nr. 4256/88, ved tildelingen af støtten til Sumac-projektet, og har nævnt en række omstændigheder, som Kommissionen skulle have anmodet sagsøgeren om at afklare yderligere, før den udbetalte støtten.

44 Med hensyn til projektets skæbne efter beslutningen om tildeling har sagsøgeren oplyst, at selskabets administrator, hr. A, da han fik meddelelse om beslutningen, fandt, at det var umuligt for sagsøgeren at fuldføre projektet. Hr. A underrettede hr. B herom og bad ham meddele det til hr. D, som hr. B ifølge sagsøgeren stod i meget nær forbindelse med.

45 Sagsøgeren har anført, at det fremgår af den anfægtede beslutning, at disse oplysninger samt oplysningen om en ny bankkonto, på hvilken Kommissionen skulle indbetale de beløb, der svarede til projektets gennemførelse, faktisk blev meddelt Kommissionen. Sagsøgeren har herom anført, at dokumenterne om ændringen af den modtagende bankkonto blev underskrevet af en person ved navn A. López Gallardo, som ikke var bemyndiget til at repræsentere sagsøgeren.

46 Sagsøgeren har hævdet, at Kommissionen har accepteret ændringen af modtageren af fællesskabsstøtten. I stævningen har sagsøgeren anført, at Kommissionen stiltiende har anerkendt, at selskabet ophørte med at være modtager af den finansiering, der var fastsat i beslutningen om tildeling. I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at den tjenestemand ved Kommissionen, der var ansvarlig for projektet, hr. D, mundtligt accepterede selskabets frigørelse.

47 Ifølge sagsøgeren viser den omstændighed, at den sagsøgte institution ikke har givet selskabet lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, før den traf den anfægtede beslutning, at Kommissionen ikke har anset det for at være modtager af

fællesskabsstøtten. Efter sagsøgerens opfattelse støttes dette af den omstændighed, at der var forløbet to år mellem datoen for den anfægtede beslutning (den 4.3.1999) og dens meddelelse (den 10.4.2001), uden at der er blevet sendt nogen meddelelse om projektet eller om den administrative procedures forløb til sagsøgeren på dennes faste adresse. Efter sagsøgerens opfattelse havde det været let at sætte sig i forbindelse med selskabet, efter at forsøget på at meddele beslutningen til Entorn Sucursal var slået fejl.

48 Sagsøgeren er af den opfattelse, at Kommissionen bevidst ser bort fra, at selskabet Entorn Sucursal og sagsøgeren selv er to forskellige enheder, og at der ikke er nogen forbindelse mellem dem, da de to selskabers aktionærer, befuldmægtigede og administratorer er forskellige. Ifølge sagsøgeren er den synlige lighed mellem sagsøgerens og Entorn Sucursals firmanavn ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at der er en forbindelse mellem de to selskaber.

49 Sagsøgeren har anført, at hverken selskabet selv eller dettes administrator på det pågældende tidspunkt, hr. A, var impliceret i et netværk, der var organiseret for på svigagtig måde at opnå EF-tilskud, som Kommissionen har hævdet. Ifølge sagsøgeren er ophavsmændene til de manøvrer, som det drejer sig om her, de italienske statsborgere hr. E og hr. B samt tjenestemanden hr. D. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har undladt at nævne den rolle, som den sidstnævnte har spillet, og at den ikke har undersøgt dennes inddragelse i det nævnte netværk. Sagsøgeren har hævdet, at det er efter at have fået kundskab om, at selskabet ikke længere havde til hensigt at udføre projektet, at hr. B oprettede en virksomhed med et navn, der er meget lig sagsøgerens. Ifølge sagsøgeren kunne han ikke handle således uden samtykke fra hr. D, som sammen med hr. B og hr. E i øvrigt har kunnet få den idé at benytte denne betegnelse.

50 Sagsøgeren har erkendt, at hr. A's adfærd ikke er fri for fejl, da han kunne og skulle have reageret, da der blev oprettet et selskab, som havde et navn, der lignede sagsøgerens. Sagsøgeren har imidlertid anført, at denne adfærd skyldes, at den

tjenestemand i Kommissionen, som var ansvarlig for styringen af projektet, indestod for denne idé. Sagsøgeren har rejst det spørgsmål, om hr. A var berettiget til at tvivle på denne tjenestemands kompetence og hæderlighed. Efter sagsøgerens opfattelse er det ikke berettiget at stille strengere krav til den førstnævntes adfærd end til den tjenestemand, der skal varetage styringen af projektet.

51 Med hensyn til de erklæringer, som hr. B har fremsat over for UCLAF's tjenestemænd, har sagsøgeren tilføjet, at disse erklæringer godtgør, at hr. B var den virkelige modtager af støtten og den faktiske ophavsmand til bortledelsen heraf. Ifølge sagsøgeren har hr. B ikke blot erkendt sit ansvar for bortledelse af støtten, men også selskabets eget afslag på at deltage i denne bortledelse.

52 Med hensyn til tilbagebetaling af støtten er det sagsøgerens opfattelse, at det må bevises, at selskabet faktisk har modtaget de beløb, som kræves tilbagebetalt. Sagsøgeren har fremhævet, at Kommissionen erkender at have udbetalt støtten til en ny enhed som modtager, skønt disse beløb ifølge beslutningen om tildelingen skulle have været udbetalt til sagsøgeren. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har givet nogen begrundelse for udbetalingen til denne anden enhed og aldrig har anmodet sagsøgeren om forklaringer med hensyn til denne ændring.

53 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen først anså selskabet for eneansvarligt for tilbagebetalingen, da Kommissionen havde konstateret, at det var umuligt at inddrive den pågældende fordring hos det selskab, som reelt havde modtaget støtten, dvs. Entorn Sucursal.

54 Sagsøgeren har endelig anført, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF, og har gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke klart og sammenhængende angiver grundene til, at sagsøgeren sidestilles med den virkelige adressat for tildelingen af støtten, og ikke klart og sammenhængende godtgør, at sagsøgeren faktisk har modtaget de beløb, som kræves tilbagebetalt.

55 Kommissionen har indledningsvis anført, at den her anfægtede beslutning indgår i en række beslutninger om ophævelse af støtte, der er givet af EUGFL's Udviklingssektion; Kommissionen har truffet disse beslutninger, fordi der er konstateret alvorlige uregelmæssigheder ved iværksættelsen af de pågældende projekter. Ifølge Kommissionen var der en forbindelse mellem disse projekter, fordi det hver gang syntes at være de samme selskaber og de samme fysiske personer, der i en eller anden grad var knyttet til de pågældende projekter. Kommissionen har bl.a. anført, at hr. A og hr. C har været inddraget i flere andre projekter, for hvilke fællesskabsstøtten er blevet ophævet.

56 Kommissionen er af den opfattelse, at den anfægtede beslutning med rette er rettet til sagsøgeren, som var adressat for beslutningen om tildeling.

57 Kommissionen har anført, at den kun er blevet underrettet om en ændring af modtagerens adresse og bankkontonummer, men at den aldrig er blevet underrettet om, at der var sket en ændring af modtageren af støtten, og at den aldrig er blevet anmodet om at godkende denne ændring. Den har fremhævet, at hr. A ikke blot har undladt at underrette Kommissionens tjenestegrene om, at sagsøgeren gav afkald på den bevilgede støtte, men at han desuden fortsat var snævert knyttet til Sumac-projektet under hele dets udførelse. Kommissionen er af den opfattelse, at de permanente kontakter mellem hr. A, sagsøgerens administrator, og hr. B, som er tilknyttet selskabet Entorn Sucursal, samt hr. A's deltagelse i Sumac-projektets udførelse er tilstrækkelige til at fastslå, at der notorisk er forbindelser mellem sagsøgeren og selskabet Entorn Sucursal.

58 Med hensyn til sagsøgerens argumenter om, at Kommissionens tjenestegrene ikke skulle have handlet med den nødvendige omhu og forsigtighed, da støtten blev tildelt, har Kommissionen anført, at disse argumenter på ingen måde ændrer

sagsøgerens ansvar med hensyn til anvendelsen af de fællesskabsmidler, som er blevet tildelt selskabet med henblik på gennemførelse af Sumac-projektet.

59 Kommissionen er af den opfattelse, at den anfægtede beslutnings begrundelse giver sagsøgeren tilstrækkelig mulighed for at få kendskab til grundene til den trufne foranstaltning. Ifølge Kommissionen kan sagsøgeren ikke kræve, at Kommissionen i sin beslutning begrunder og beviser, at sagsøgeren faktisk er det selskab, som har modtaget de udbetalinger, som Kommissionens tjenestegrene har foretaget.

Rettens bemærkninger

60 Det skal først undersøges, om det er med rette, at Kommissionen har rettet beslutningen om ophævelse af støtten i henhold til artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88, med senere ændringer, til sagsøgeren. For det andet må det undersøges, om Kommissionen var berettiget til at kræve, at sagsøgeren tilbagebetalte den udbetalte fællesskabsstøtte i henhold til artikel 24, stk. 3, i forordning nr. 4253/88, med senere ændringer.

— Ophævelsen af støtten

61 Artikel 24 i forordning nr. 4253/88 angiver ikke udtrykkeligt, hvem der skal være adressat for en beslutning om ophævelse af en fællesskabsstøtte. Dette skyldes opbygningen af ordningen for strukturfondenes interventioner, som forordning nr. 2052/88, med senere ændringer, indeholder gennemførelsesbestemmelserne til. Det fremgår af artikel 4, stk. 1, og af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 2052/88, med senere ændringer, at fællesskabsaktionen udformes således, at der er komplementaritet mellem den og de tilsvarende nationale aktioner, eller at den yder et bidrag til disse, og at den kun undtagelsesvis antager form af Kommissionens direkte

finansiering af pilot- og demonstrationsprojekter. I henhold til denne ordning rettes de beslutninger, der træffes i henhold til forordning nr. 4253/88, med senere ændringer, alt efter tilfældet til medlemsstaterne eller til de kompetente myndigheder eller andre organer, som disse har udpeget, eller, når der er tale om Kommissionens direkte interventioner, til de individuelle modtagere af fællesskabsstøtte. Det følger heraf, at når der er tale om en aktion, der finansieres direkte af Kommissionen i henhold til artikel 8 i forordning nr. 4256/88, skal beslutningen om ophævelse rettes til modtageren af fællesskabsstøtten.

62 Det må således undersøges, om sagsøgeren kunne anses for at være modtager af den støtte, der blev bevilget til Sumac-projektet.

63 Hertil skal først bemærkes, at ansøgningen om støtte er indgivet i sagsøgerens navn. Skønt betegnelsen »Entorn SL«, som anvendes i ansøgningen og i korrespondancen i tilknytning hertil, ganske vist ikke er sagsøgerens fulde benævnelse (Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis), er der tale om en forkortelse af denne benævnelse, som falder naturligt, og hvis anvendelse, sammen med sagsøgerens adresse, alene kan forstås således, at ansøgningen er indgivet i sagsøgerens navn. Imidlertid bemærkes, at hverken skrivelsen af 12. juli 1993, som udtrykker interesse for at indgive en ansøgning om støtte, eller skrivelserne af 14. og 22. september 1993, som ledsager de to versioner af ansøgningen om støtte, bærer sagsøgerens administrators underskrift. Ydermere har sagsøgeren anført, at det brevpapir, der er anvendt, ikke er det, som selskabet sædvanligvis anvender.

64 I de udtalelser, som blev fremsat i september 1997 over for UCLAF's tjenestemænd, erkendte hr. B at have underskrevet skrivelsen af 14. september 1993. Han indrømmede desuden at have anvendt underskriften »A. López Gargallo«, som figurerer på skrivelserne af 12. juli og 22. september 1993.

65 Sagsøgeren har i den begæring om foreløbige forholdsregler, som er fremsat for Retten i nærværende sag, forklaret, at selskabets administrator havde samtykket i, at det forelagde Sumac-projektet for Kommissionen, dog således, at de direkte kontakter med Kommissionen skulle bringes i stand af hr. B. Ved en telefax af 25. oktober 1993, hvis ægthed ikke bestrides af sagsøgeren, meddelte selskabets administrator endvidere Kommissionen sine bankoplysninger med bemærkningen »Supplement til vort forslag 93.ES.06.030« (como complemento a nuestra propuesta 93.ES.06.030). Dette dokument, som henviser til det nummer, under hvilket ansøgningen om støtte til Sumac-projektet blev behandlet af Kommissionen, viser ikke blot, at sagsøgerens administrator havde kendskab til, at denne ansøgning om støtte var blevet indgivet i selskabets navn, men også, at han i selskabets navn påtog sig ansvaret for denne ansøgning. Dette dokument viser altså, at sagsøgerens administrator har bekræftet de erklæringer, der blev afgivet i selskabets navn i skrivelserne af 12. juli 1993 og af 14. og 22. september 1993.

66 Det følger heraf, at ansøgningen om støtte kan tilregnes sagsøgeren. Det er herved uden betydning, om de tre nævnte skrivelser er underskrevet af hr. B, som det synes at fremgå af hans erklæringer over for UCLAF, eller af ukendte personer.

67 Beslutningen om tildeling, som blev truffet den 26. november 1993, er sammen med en underretningsskrivelse af 29. november 1993 sendt til » Entorn SL« til den adresse, som på det pågældende tidspunkt var sagsøgerens adresse i Barcelona. Heri anføres, at »iværksættelsen af aktionen er selskabet Entorn SL's ansvar«, og at »selskabet Entorn SL (modtageren) er adressat for denne beslutning«. Sagsøgeren har under den skriftlige forhandling og under retsmødet ikke bestridt, at selskabet faktisk fik kendskab til denne beslutning, som det i øvrigt har vedlagt som bilag til stævningen. Det er først i et indlæg af 4. marts 2004, hvori sagsøgeren har taget stilling til muligheden for et eventuelt forlig, at selskabet har anført, at der ikke var noget bevis for, at denne beslutning var blevet sendt ved anbefalet brev, og at det

ikke fremgik af selskabets arkiver, at beslutningen var modtaget. Disse udtalelser er ikke blot fremsat for sent, men de er også i strid med sagsfremstillingen i sagsøgerens indlæg. I den del af stævningen, der bærer overskriften »Faktiske omstændigheder vedrørende projektets senere udførelse«, anfører sagsøgeren nemlig i punkt 25, at hr. A er blevet »underrettet om indholdet og omfanget af Kommissionens beslutning af 29. november 1993«, og i replikkens punkt 12 anfører sagsøgeren, at hr. A har modtaget »underretningen om beslutningen af november 1993, som tildelte [sagsøgeren] en fællesskabsstøtte«.

68 Den omstændighed, at beslutningen om tildelingen ikke angiver sagsøgerens fulde benævnelse, er ikke til hinder for, at selskabet anses for adressat for denne beslutning. Den benævnelse, der figurerer i beslutningen om tildeling, svarer nemlig til den benævnelse, der figurerer i de skrivelser, som blev sendt til Kommissionen før tildelingen af støtten, og som blev bekræftet af sagsøgerens administrator.

69 Under disse omstændigheder må det fastslås, at sagsøgeren var adressat for beslutningen om tildeling af 26. november 1993 og modtager af fællesskabsstøtten.

70 Med hensyn til sagsøgerens opfattelse, hvorefter selskabet havde mistet sin egenskab af modtager, fordi det havde givet afkald på støtten, må det nødvendigvis fastslås, at der ikke er ført noget bevis for sagsøgerens udtalelser herom. I denne forbindelse bemærkes, at udtalelsen i stævningen om, at sagsøgerens administrator anmodede hr. B om at underrette Kommissionens ansvarlige tjenestemand om selskabets afkald på udførelsen af projektet, såfremt det antages, at den er korrekt, ikke er tilstrækkelig til at antage, at det gyldigt har givet afkald på støtten. Der er nemlig intet i sagens akter, der bekræfter, at hr. B faktisk har underrettet Kommissionen om, at sagsøgeren havde til hensigt at opgive projektet. Imidlertid bemærkes, at

modtageren af en fællesskabsstøtte ikke kan frigøre sig fra den informations- og loyalitetsforpligtelse, der påhviler ham over for Kommissionen, ved at benytte en tredjemands tjenesteydelser frem for egne midler. Følgelig kan hr. B's eventuelle forsømmelse ved udførelsen af sagsøgerens administrators instrukser tilregnes sagsøgeren.

71 Det bemærkes ligeledes, at sagsøgerens udtalelser om, at Kommissionen skulle have accepteret selskabets frigørelse, ikke støttes af noget holdepunkt i sagsakterne. Det kan ikke udledes af den omstændighed, at Kommissionen har taget nye bankoplysninger, som blev givet den, i betragtning, at denne institution skulle have accepteret en ændring af modtageren af støtten, da de meddelelser, som blev givet den herom den 30. november 1993 og den 14. juli 1995, ikke indeholder nogen henvisning til en ændring af den modtagende virksomhed. Det skal tilføjes, at det ikke er plausibelt, at Kommissionen skulle have accepteret en så betydelig ændring af projektet som den, at den ansvarlige modtager gav afkald på at udføre det, eller at denne blev erstattet med en anden virksomhed, uden at give sagsøgeren en skriftlig bekræftelse herpå. Retten skal i denne sammenhæng påpege, at sagsøgeren i stævningen gør gældende, at Kommissionen stiltiende skulle have samtykket i ændringen af modtager, mens den i replikken anfører, at den ansvarlige tjenestemand skulle have accepteret det »mundtligt«. Denne modsigelse er egnet til at skabe tvivl om troværdigheden af sagsøgerens udtalelser om disse omstændigheder.

72 Under disse omstændigheder er der intet holdepunkt for at antage, at sagsøgeren efter tildelingen af fællesskabsstøtten skulle have mistet sin egenskab af modtager af denne.

73 Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke skulle have været rettet til selskabet, fordi ansvaret for de konstaterede uregelmæssigheder i første række påhviler andre personer, bl.a. hr. B og hr. E og tjenestemanden ved Kommissionen, hr. D.

74 I denne forbindelse bemærkes, at det må konstateres, at sagsøgerens administrator, hr. A, hvis handlinger udført i sagsøgerens navn kan tilregnes denne, groft har tilsidesat den informations- og loyalitetsforpligtelse, som påhviler ansøgere og modtagere af finansiel støtte.

75 For det første har sagsøgerens administrator givet sit samtykke til, at ansøgningen om støtte blev indgivet af hr. B i sagsøgerens navn. Han har dernæst bl.a. bekræftet de erklæringer, som blev afgivet i sagsøgerens navn som led i ansøgningen om støtte af en person, der anvendte signaturen »A. López Gargallo«. Han har således over for Kommissionens tjenestegrene givet det udseende af, at en person, der anvendte denne signatur, var bemyndiget til at repræsentere sagsøgeren.

76 For det andet har hr. A undladt at påse, at Kommissionen blev korrekt underrettet om, at sagsøgeren havde opgivet Sumac-projektet. Han har således fortsat givet udseende af, at projektet blev udført af sagsøgeren.

77 For det tredje blev hr. A underrettet om stiftelsen af selskabet Entorn Sucursal, men han gjorde intet for at modsætte sig denne, skønt han ikke kunne være uvidende om den betydelige risiko for, at de to selskaber kunne blive forvekslet af Kommissionens tjenestegrene.

78 For det fjerde var hr. A vidende om, at Sumac-projektet blev ledet af Entorn Sucursal, fordi han arbejdede som konsulent for dette projekt. I denne egenskab kunne han ikke undgå at være vidende om, at omkostningerne til projektet, således som det blev udført, var langt lavere end størrelsen af den tildelte fællesskabsstøtte. Hr. A har således tolereret, at det projekt, for hvilket der var blevet tildelt sagsøgeren støtte, blev udført af et andet selskab, hvis navn var næsten identisk med sagsøgerens, på betingelser, som kunne give alvorlig mistanke om uregelmæssigheder, uden at sikre sig, at Kommissionen blev korrekt underrettet om disse omstændigheder.

79 Den eneste plausible forklaring på denne adfærd er, at hr. A bevidst har deltaget i manøvrer, som havde til formål at bortlede udbetalingerne af den fællesskabsstøtte, der var blevet tildelt sagsøgeren, fra de formål, som de var bestemt til. Hr. A har således begået grove uregelmæssigheder, som kan tilregnes sagsøgeren, og som berettiger ophævelsen af støtten.

80 Andre personers deltagelse i disse uregelmæssigheder kan ikke fritage sagsøgeren som modtager af støtten fra dennes ansvar for handlinger, der er udført i sagsøgerens navn af dennes administrator.

81 Hvad nærmere angår sagsøgerens udtalelser om den rolle, som en tjenestemand ved Kommissionen har spillet i de nævnte manøvrer, bemærkes, at den omstændighed, at en tjenestemand eller en ansat ved institutionen har deltaget i de pågældende uregelmæssigheder, såfremt det bevises, ikke kan udelukke en ophævelse af støtten.

82 Den omstændighed, at en tjenestemand undlader at opfylde sine forpligtelser — uanset om det skyldes forsømmelighed eller en bevidst fejlagtigt adfærd — beskytter nemlig ikke modtageren af støtten mod følgerne af ikke at overholde sine egne forpligtelser.

83 I denne sammenhæng må den opfattelse forkastes, hvorefter hr. B's erklæringer over for UCLAF's tjenestemænd godtgør, at sagsøgeren har nægtet at deltage i de handlinger, som havde til formål ulovligt at opnå udbetaling af tilskud til Sumac-projektet, idet dette afslag foranledigede hr. B til at stifte et andet selskab med et meget lignende navn. Hr. B har nemlig erklæret, at han havde haft til hensigt at

erhverve det sagsøgende selskab, men at da det viste sig umuligt, stiftede han Entorn Trading (Dublin) for at erhverve det sagsøgende selskab ved dettes mellemkomst. Derimod har han hverken nævnt grunden til, at det var umuligt at erhverve det sagsøgende selskab, eller noget eventuelt afslag fra denne på at deltage i hans manøvre.

84 Hvad endelig angår den angivelige tilsidesættelse af begrundelsespligten bemærkes blot, at Kommissionen i den anfægtede beslutning klart har redegjort for, at beslutningen om tildeling af støtten var rettet til sagsøgeren, og at der ikke var blevet tilladt nogen ændring af modtageren. Følgelig er den anfægtede beslutning tilstrækkeligt begrundet med hensyn til sagsøgerens egenskab af modtager af støtten.

85 Det følger heraf, at beslutningen om ophævelse af støtten med rette er blevet rettet til sagsøgeren.

86 Det følger af det foregående, at de to første anbringender savner grundlag for så vidt angår ophævelsen af støtten i den anfægtede beslutnings artikel 1.

— Tilbagebetalingen af de beløb, der er udbetalt som de to første trancher af fællesskabsstøtten

87 Artikel 24, stk. 3, i forordning nr. 4253/88, med senere ændringer, bestemmer, at »ethvert beløb, der giver anledning til tilbagesøgning som fejlagtigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen«.

88 Denne bestemmelse præciserer ikke, hvem forpligtelsen til at tilbagebetale de urigtigt udbetalte beløb til Kommissionen påhviler. Det følger imidlertid af opbygningen af forordningerne nr. 2052/88 og nr. 4253/88, med senere ændringer, som er omtalt i præmis 61 ovenfor, at såfremt der er tale om Kommissionens direkte finansieringer, påhviler denne forpligtelse modtageren af støtten. Dette bekræftes af afsnit 10 i de finansielle betingelser, der er fastsat i bilag 2 til beslutningen om tildeling, og hvorefter modtageren er berettiget til at fremsætte sine kommentarer, før der fremsættes eventuelle krav om tilbagebetaling.

89 For at det kan kræves, at modtageren tilbagebetaler de udbetalte beløb, er det nødvendigt, at det gyldigt er blevet besluttet at nedsætte, suspendere eller ophæve støtten. Med forbehold af behandlingen af anbringenderne om tilsidesættelse af sagsøgerens processuelle rettigheder, som er blevet fremført som led i det tredje anbringende, fremgår det imidlertid af de foregående bemærkninger, at betingelserne for at ophæve støtten var opfyldt i dette tilfælde.

90 Desuden indebærer anvendelsen af verbet »tilbagebetale« i princippet, at tilbagebetalingsforpligtelsen kun angår de beløb, som modtageren faktisk har modtaget. Denne fortolkning støttes af, at der i en del af de forskellige sproglige versioner af artikel 24, stk. 3, i forordning nr. 4253/88, med senere ændringer, anvendes udtrykket »tilbagesøgning som fejlagtigt udbetalt« eller tilsvarende vendinger (jf. bl.a. den spanske, franske, italienske og nederlandske version). Herved må de beløb, der er udbetalt direkte til modtageren af Kommissionen, sidestilles med beløb, som er udbetalt til tredjemænd på modtagerens ordre. I dette tilfælde har Kommissionen blot udført de dispositioner, som modtageren havde truffet som kreditor for det udbetalte beløb vedrørende betalingsmåden.

91 Derimod kan modtageren af støtten ikke være forpligtet til at tilbagebetale Kommissionen beløb, som denne har udbetalt til tredjemænd uden nogen ordre, som udgår fra modtageren, eller som kan tilregnes denne.

92 Det må derfor undersøges, om de to første trancher af støtten er blevet udbetalt til sagsøgeren, eller om disse udbetalinger er blevet foretaget på dennes ordre.

93 Den anfægtede beslutning indeholder modstridende konstateringer herom. Dels angiver den, at »modtageren indtil nu af denne støtte fra Fællesskabet har modtaget et samlet beløb på 725 094 [ECU]«, dels nævner den, at der er åbnet en filial af Entorn Trading i Sevilla, at »det er til dette sidstnævnte selskab, at alle de betalinger, som Kommissionen har foretaget i forbindelse med projektet, er blevet tilsendt, [og at denne] fremgangsmåde er blevet meddelt Kommissionen som en simpel adresseændring for modtageren, skønt der i virkeligheden var tale om en ændring af projektets modtager uden Kommissionens samtykke«.

94 Det fremgår af sagens akter, at den første tranche af støtten blev indbetalt på en konto i Banca nazionale del lavoro i Madrid. Ifølge et kontoudtog over bevægelserne på denne, udarbejdet den 19. juli 1995, som findes blandt bilagene til hr. B's erklæringer over for UCLAF's tjenestemænd, blev første tranche af støtten krediteret denne konto den 20. januar 1994. Den kontohaver, der figurerer på dette udtog, er »Entorn Lda — en constitución«. Et udtog af samme konto, dateret den 15. juni 1995, anfører som kontohaver »Entorn Trading Ltd«. Det fremgår således, at en af kontohaverne er en af de enheder, der blev oprettet af hr. B, og som er nævnt i præmis 10 og 11 ovenfor, nemlig »Entorn Trading Ltd«, mens betegnelsen »Entorn Lda — en constitución« ikke nøjagtigt svarer til hverken sagsøgerens benævnelse eller til benævnelsen for den filial, som blev oprettet af hr. C i Spanien. Under alle omstændigheder fremgår det af disse dokumenter, at kontohaveren ikke var sagsøgeren, »Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis«.

95 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har modtaget betalingen af støttens første tranche.

96 Med hensyn til støttens anden tranche fremgår det af sagen, at den er blevet indbetalt på en konto i sparekassen Caixa i Madrid, hvis kontohaver var »Entorn Trading Ltd (Entorn SL)«. Sagsøgeren har således heller ikke modtaget støttens anden tranche.

97 Med hensyn til spørgsmålet, om disse udbetalinger er sket på sagsøgerens ordre, således at de kan sidestilles med betalinger, som denne selv har modtaget, bemærkes, at nummeret på den konto, som støttens første tranche er blevet indbetalt på, var blevet meddelt Kommissionen ved den skrivelse af 30. november 1993, som er nævnt i præmis 16 ovenfor. I sine erklæringer over for UCLAF's tjenestemænd har hr. B erkendt at have underskrevet denne skrivelse.

98 Den konto, som den anden indbetaling er foretaget på, blev meddelt Kommissionen ved en telefax afsendt den 14. juli 1995 under anvendelse af en formular fra »MB Consultores y Auditores, SL«, i Sevilla, dvs. den virksomhed, hvor Entorn Sucursal havde sit hjemsted. Der er ingen oplysninger i sagen om, hvem der har sendt denne telefax.

99 Som det er fastslået ovenfor i præmis 79, kan hr. A's adfærd ikke forklares på anden måde, end at han bevidst har deltaget i de manøvrer, som havde til formål at bortlede betalingerne af støtten til Sumac-projektet fra deres bestemmelse.

100 Afsendelsen af meddelelser med oplysning til Kommissionen med henblik på betaling af støttens trancher af andre kontonumre end sagsøgerens, samtidig med at der blev givet indtryk af, at der var tale om sagsøgerens konti, er et væsentligt led i disse manøvrer. Det følger heraf, at hr. A har samtykket i afsendelsen af disse meddelelser, hvis indhold følgelig kan tilregnes ham.

101 Imidlertid var hr. A som bestyrelsesformand og medlem af bestyrelsen bemyndiget til at binde sagsøgeren ved handlinger udført af ham selv eller med hans samtykke i selskabets navn.

102 Skrivelsen af 30. november 1993 er affattet i sagsøgerens navn og bærer underskriften »A. López Gargallo«, som ifølge hr. B's erklæringer for UCLAF var blevet anvendt af hr. B i skrivelserne af 12. juli og 22. september 1993 (jf. præmis 64 ovenfor). Da det er en følge af hr. A's handlinger, at der over for Kommissionen blev givet udseende af, at denne underskrift var bindende for sagsøgeren (jf. præmis 75 ovenfor), må det antages, at denne skrivelse blev afsendt med hr. A's samtykke. Det følger heraf, at den kan tilregnes sagsøgeren, uafhængigt af identiteten af den person, som konkret har underskrevet den. Følgelig kan betalingen af støttens første tranche anses for at være foretaget på sagsøgerens ordre. Den kan derfor sidestilles med en betaling, som sagsøgeren selv har modtaget.

103 Telefaxen af 14. juli 1995, hvorved der blev meddelt Kommissionen nye bankoplysninger for betalingen af den anden tranche, er affattet under anvendelse af en formular, der bærer navn og adresse på selskabet »MB Consultores y Auditores SL« i Sevilla. I rubrikken »afsender« (remite) på formularen figurerer den maskinskrevne angivelse »Entorn Trading, SL«. Denne betegnelse er ikke identisk med den, der hidtil var blevet anvendt i den korrespondance vedrørende Sumac-projektet, som var blevet sendt til Kommissionen (nemlig »Entorn SL«), men den ligner den ikke desto mindre.

104 I skrivelsen af 29. marts 1994, som er nævnt i præmis 17 ovenfor, blev det oplyst til Kommissionen, at »Entorn SL« havde åbnet et kontor i Sevilla af hensyn til Sumac-projektet, hvis adresse var den samme som adressen på virksomheden »MB Consultores y Auditores SL«. Denne skrivelse bærer hr. A's maskinskrevne underskrift og en ulæselig håndskrevet underskrift, som ifølge hr. B's erklæringer over for UCLAF's tjenestemænd er påført af denne sidstnævnte. Denne skrivelse har givet det udseende af, dels at adressen i Sevilla var en adresse, til hvilken korrespondancen til sagsøgeren vedrørende Sumac-projektet kunne sendes, dels at

meddelelser afsendt fra denne adresse i forbindelse med dette projekt hidrørte fra sagsøgeren. Den indgik fuldstændig i de manøvrer, der blev udført i dette tilfælde. På dette grundlag blev skrivelsen af 29. marts 1994 afsendt med hr. A's samtykke, og da den blev sendt i sagsøgerens navn, kan den tilregnes sidstnævnte, uden at det er af betydning, hvem der faktisk har underskrevet den.

105 I overensstemmelse med det indtryk, der fremkaldes af denne skrivelse, kan den telefax, som er afsendt på vegne af »Entorn Trading SL« fra adressen i Sevilla den 14. juli 1995, og som også er en integrerende del af de manøvrer, som hr. A bevidst har deltaget i, ligeledes tilregnes sagsøgeren.

106 Det følger heraf, at indbetalingen af støttens anden tranche på den konto, som blev meddelt Kommissionen ved denne telefax, må anses for at være sket på sagsøgerens ordre, og at den må sidestilles med en betaling, som sagsøgeren selv har modtaget.

107 Følgelig kan anbringendet om tilsidesættelse af artikel 24 i forordning nr. 4253/88, med senere ændringer, ikke tiltrædes.

108 Med hensyn til den angivelige tilsidesættelse af begrundelsespligten bemærkes, at det fremgår klart af den anfægtede beslutning, at Kommissionen fandt, at sagsøgeren som støttemodtager var forpligtet til at tilbagebetale de to trancher af støtten, der var udbetalt, da der ikke var givet godkendelse af nogen ændring af modtageren. Denne begrundelse var tilstrækkelig til at give sagsøgeren mulighed for at få kendskab til den anfægtede beslutnings grunde og for Retten at udøve sin prøvelsesret. Følgelig må anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten med hensyn til tilbagebetalingen af de to trancher af støtten forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til kontradiktion

Parternes argumenter

109 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har givet sagsøgeren mulighed for skriftligt at fremsætte sine bemærkninger efter de kontrolundersøgelser, der blev foretaget på Entorn Sucursals hjemsted i Sevilla. Sagsøgeren har erkendt, at dennes administrator, hr. A, var til stede under kontrolundersøgelsen. Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at selskabet ikke har haft mulighed for at afgive et indlæg.

110 Sagsøgeren erklærer ikke at forstå, at Kommissionen, efter at have fået kendskab til hr. C's skriftlige udtalelser, som findes i bilag 18 til svarskriftet, ikke har sat sig i forbindelse med selskabets repræsentanter. Efter sagsøgerens opfattelse er dette en grov tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

111 Kommissionen har anført, at den har respekteret sagsøgerens ret til kontradiktion i dette tilfælde. Efter Kommissionens opfattelse har den givet sagsøgeren mulighed for at fremsætte sine bemærkninger om ophævelsen af støtten ved at sende skrivelsen af 3. april 1998, som klart opregnede klagepunkterne mod selskabet og gav det en rimelig frist til at fremsætte sine bemærkninger.

112 Ifølge Kommissionen kan sagsøgeren ikke hævde, at selskabet er blevet berøvet sin ret til at fremsætte bemærkninger, under henvisning til, at denne skrivelse er blevet sendt til adressen i Sevilla. Efter Kommissionens opfattelse havde dens tjenestegrene gode grunde til at anvende adressen i Sevilla, ikke blot fordi det var den seneste adresse for sagsøgeren, som var blevet meddelt den, men også fordi det var fra denne adresse, at Sumac-projektet var blevet styret, og fordi det var dér, kontrolundersøgelsen af dette projekt var foregået, og dér, Kommissionens kontrollører havde mødt hr. A.

Rettens bemærkninger

113 Det bemærkes, at under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en retsakt, der indeholder et klagepunkt mod den pågældende, er retten til kontradiktion et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure. Kontradiktionsprincippet indebærer, at de adressater for en beslutning, hvis interesser i væsentlig grad berøres deraf, skal have mulighed for at gøre deres synspunkter gældende (jf. Domstolens dom af 24.10.1996, sag C-32/95 P, Kommissionen mod Lisrestal m.fl., Sml. I, s. 5373, præmis 21, og Rettens dom af 26.9.2002, sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea mod Kommissionen, Sml. II, s. 3731, præmis 55).

114 Skønt artikel 24 i forordning nr. nr. 4253/88, med senere ændringer, ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser om den ret til kontradiktion, der tilkommer modtageren af en støtte, som påtænkes ophævet, findes der derimod nærmere præciseringer af disse rettigheder i afsnit 10 i bilag 2 til beslutningen om tildeling vedrørende de finansielle betingelser. Ifølge denne bestemmelse har modtageren af en støtte mulighed for at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist fastsat af Kommissionen, før denne skrider til suspension, nedsættelse eller ophævelse af støtten eller tilbagesøgning af det urigtigt erlagte.

115 I det foreliggende tilfælde er skrivelsen af 3. april 1998, som skal sikre støttemodtageren dennes ret til at blive hørt i overensstemmelse med afsnit 10 i de finansielle betingelser, ikke blevet rettet til sagsøgeren, hvis hjemsted i hele den relevante periode befandt sig i Barcelona, men til »Entorn (Sumac)« på adressen i Sevilla hos MB Consultores y Auditores, som var den adresse, der blev anvendt af Entorn Sucursal.

116 Imidlertid var Kommissionen ved den skrivelse af 29. marts 1994, der er nævnt i præmis 17 og 104 ovenfor, bevidst blevet vildledt og forledt til at tro, at adressen i Sevilla var adressen på et kontor, som sagsøgeren havde åbnet med henblik på Sumac-projektet. Som det er fastslået i præmis 104 ovenfor, kan denne skrivelse tilregnes sagsøgeren.

117 Følgelig kunne Kommissionen gyldigt anvende denne adresse til at tilsende sagsøgeren al korrespondance om Sumac-projektet, herunder skrivelsen af 3. april 1998, som skulle give sagsøgeren lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger om de uregelmæssigheder, som blev bebrejdet selskabet.

118 Det kan ganske vist forekomme overraskende, at Kommissionen har anvendt denne adresse, når den på det tidspunkt, da skrivelsen af 3. april 1998 blev afsendt, var i besiddelse af UCLAF's kontrolrapport, hvoraf det fremgår, at adressen i Sevilla var adressen på selskabet Entorn Sucursal, at sidstnævntes hjemsted var blevet flyttet til Tenerife i februar 1996, og at der var to forskellige selskaber, hvis navne lignede hinanden meget.

119 Sagsøgeren kan imidlertid ikke under henvisning til denne omstændighed gøre gældende, at selskabet ikke gyldigt er blevet opfordret til at fremsætte sine bemærkninger.

120 Sagsøgeren erkender nemlig selv, at selskabets administrator, hr. A, havde kenskab til eksistensen af skrivelsen af 3. april 1998. Sagsøgeren hævder ganske vist, at hr. A har udledt af den omstændighed, at denne skrivelse var blevet sendt til adressen i Sevilla, at Kommissionen ikke anså ham for ansvarlig for de konstaterede uregelmæssigheder. Imidlertid kunne hr. A ikke være uvidende om, at afsendelsen af denne skrivelse til adressen i Sevilla var et resultat af den forveksling med hensyn til sagsøgerens rette adresse, som bevidst var blevet fremkaldt og opretholdt af de personer, der deltog i manøvrerne vedrørende Sumac-projektet, heriblandt hr. A. Han vidste desuden, at støtten var blevet tildelt sagsøgeren, og at han ikke selv havde påset, at Kommissionen blev underrettet om selskabets angivelige afkald. Under disse omstændigheder måtte det være åbenbart for ham, at sagsøgeren havde interesse i at få kendskab til indholdet af skrivelsen af 3. april 1998 og at fremsætte sine bemærkninger om de heri omtalte uregelmæssigheder. Det sagsøgende selskab kunne følgelig have fremsat sine bemærkninger om denne skrivelse, såfremt det havde ønsket det.

121 Det skal tilføjes, at en part ikke kan påberåbe sig sin egen forkerte handling (jf. analogt Domstolens dom af 7.2.1973, sag 39/72, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 101, præmis 10, og generaladvokat Mischos forslag til afgørelse i tilknytning til Domstolens dom af 20.9.2001, sag C-453/99, Courage og Crehan, Sml. I, s. 6297, på s. 6300, præmis 39). Ligeledes kan en part ikke påberåbe sig ulovlige handlinger udført af en person, der er bemyndiget til at handle i partens navn, for at unddrage sig sit eget ansvar for handlinger udført af denne person. Følgelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig Kommissionens vildfarelse, som selskabets administrator bevidst har bidraget til at fremkalde.

122 Det følger heraf, at afsendelsen af skrivelsen af 3. april 1998 til adressen i Sevilla var tilstrækkelig til at sikre sagsøgerens ret til kontradiktion.

123 Følgelig kan sagsøgerens tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til kontradiktion ikke lægges til grund.

C — *De af sagsøgeren begærede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse*

Parternes argumenter

124 I stævningen og replikken har sagsøgeren begæret, at Retten pålægger Kommissionen at fremlægge »al dokumentation om den administrative procedure, som er gået forud for vedtagelsen af [den anfægtede] beslutning«.

125 I sine bemærkninger til retsmøderapporten af 13. oktober 2003 har sagsøgeren anmodet om, at Retten »accepterer, at de rapporter, der er udarbejdet som led i den strafferetlige efterforskning, vedlægges sagen, da sagsøgeren finder, at deres indhold kunne vise sig at være af betydning for afdækning af sandheden«.

126 Dernæst har sagsøgeren i det indlæg, som selskabet har indgivet den 4. november 2003, fremsat begæring om, at Retten dels træffer bestemmelse om, at Kommissionen skal fremlægge alle oplysninger i tilknytning til Sumac-sagen, såvel før som efter tildelingen af støtten, at den vedlægger nærværende sags akter alle dokumenter — fortrolige eller ikke-fortrolige — som den er i besiddelse af vedrørende denne sag, og dels at Retten som vidner afhører »de tjenestemænd ved Kommissionen, som har kunnet indtræde direkte eller indirekte i den administrative procedure før og efter tildelingen af støtten til Sumac-projektet, samt dem, der har ledet den interne undersøgelse, som Kommissionens kompetente tjenestegrene har indledt«, og hr. B.

127 Sagsøgeren har anført, at selskabet således ønsker at få bekræftet de faktiske omstændigheder, der nævnes i UCLAF's referat af hr. B's erklæringer, og i givet fald nærmere præciseringer af disse faktiske omstændigheder. Sagsøgeren er i øvrigt af den opfattelse, at disse vidner kan godtgøre, at den anfægtede beslutning er truffet på grundlag af åbenbart urigtige faktiske omstændigheder.

128 Efter Kommissionens opfattelse har sagsøgeren under den administrative procedure haft kendskab til alle de faktiske omstændigheder, der er nødvendige for selskabets kontradiktion. Den har gjort gældende, at den ikke kan udtale sig om begæringen om afhøring af tjenestemænd som vidner, fordi den er for upræcis, og fordi de begærede vidneafhøringer er uden betydning for nærværende sag.

Rettens bemærkninger

129 Ifølge artikel 64, stk. 2, litra a) og b), i Rettens procesreglement har foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse navnlig til formål at sikre, at den skriftlige og den mundtlige forhandling forløber bedst muligt, og at lette bevisoptagelsen samt at afklare de punkter, på hvilke parterne bør uddybe deres argumentation, eller på hvilke der er behov for bevisoptagelse. Ifølge artikel 64, stk. 3, litra d), og artikel 64, stk. 4, i samme reglement kan disse foranstaltninger foreslås af parterne på et hvilket som helst trin i sagen, og de kan bestå i at anmode om fremlæggelse af dokumenter eller aktstykker vedrørende sagen (Domstolens dom af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 92).

130 Derimod har foranstaltninger vedrørende bevisoptagelse i henhold til samme reglements artikel 65, 66 og 67 til formål at gøre det muligt at bevise sandfærdigheden af de faktiske omstændigheder, som en part fremfører til støtte for sine anbringender (Rettens dom af 8.11.2000, sag T-175/97, Bareyt m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 229, og II, s. 1053, præmis 90). I denne forbindelse bemærkes, at stævningen i henhold til samme reglements artikel 44, stk. 1, litra e), indeholder en angivelse af de beviser, som sagsøgeren påberåber sig. Samme reglements artikel 48, stk. 1, tillader i øvrigt parterne at anføre beviser i replikken og duplikken, men kræver, at de skal begrunde, hvorfor beviserne først påberåbes på dette tidspunkt. Det bestemmes imidlertid i procesreglementets artikel 66, at når Retten træffer bestemmelse om bevisoptagelse, bevares adgangen til at føre modbevis og til at fremkomme med nye beviser.

131 Det er på baggrund af disse principper, at det skal undersøges, om sagsøgerens begæringer om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og om bevisoptagelse skal tages til følge.

132 Hvad for det første angår begæringen om, at referaterne af den strafferetlige efterforskning vedlægges sagens akter, som er fremsat i bemærkningerne til

retsmøderapporten, bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt de pågældende referater for Retten. Denne begæring fra sagsøgeren må derfor forstås således, at sagsøgeren ønsker, at Retten anmoder de spanske judicielle myndigheder om at fremlægge disse dokumenter. Skønt en begæring om en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse kan fremsættes af sagsøgeren på et hvilket som helst trin i sagen, tilkommer det dog Retten at afgøre, om den begærede foranstaltning er hensigtsmæssig for retsforhandlingernes rette forløb. For at Retten kan tage stilling hertil, må den part, som fremsætter begæring herom, angive de ønskede dokumenter og over for Retten i det mindste henvise til visse holdepunkter for, at disse dokumenter har betydning for sagens behandling (dommen i sagen Baustahlgewebe mod Kommissionen, præmis 93). I denne forbindelse bemærkes, at hvis en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som her, har til formål at opnå nye faktiske oplysninger og fremsættes på et trin i sagen, hvor fremlæggelse af nye beviser i princippet er forbudt, er det bl.a. nødvendigt, at den part, som begærer disse foranstaltninger, redegør for grundene til, at denne begæring ikke har kunnet fremsættes tidligere.

133 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren allerede i stævningen henvist til den straffesag, der er indledt i Spanien. I princippet kunne der allerede fra dette trin tages stilling til, om de referater, der er udarbejdet som led heri, eventuelt har betydning. Ydermere har Kommissionen som bilag til svarskriftet vedlagt sagens akter to referater, der indeholder erklæringer fremsat af hr. A og hr. C som led i den strafferetlige efterforskning. Sagsøgerens begæring indeholder imidlertid ingen konkret oplysning, der giver mulighed for at vurdere, om fremlæggelse af andre referater, der er udarbejdet som led i denne undersøgelse, er hensigtsmæssig af hensyn til nærværende sag, med undtagelse af den generelle udtalelse om, at sagsøgeren mener, at »deres indhold kan vise sig af betydning for afdækningen af sandheden«, ej heller en forklaring af grundene til, at sagsøgeren ikke har begæret fremlæggelse af disse dokumenter tidligere. Under disse omstændigheder finder Retten, at denne foranstaltning ikke ville være egnet til at sikre den skriftlige eller den mundtlige forhandlings rette forløb eller lette bevisoptagelsen.

134 Hvad for det andet angår begæringen i indlægget af 4. november 2003 om, at Retten pålægger Kommissionen »en gang for alle og uden forbehold at fremlægge alle oplysninger i tilknytning til Sumac-sagen, som er tidligere og senere end tildelingen

af støtten, selv hvis de kan vise, at tjenestemænd ved denne institution er inddraget i et internationalt komplot, som har til formål at besvige Fællesskabets budget og de europæiske borgeres midler«, og at »vedlægge akterne i denne sag alle de dokumenter — fortrolige eller ikke-fortrolige — som den er i besiddelse af i denne forbindelse«, må det nødvendigvis fastslås for det første, at det ikke kan bebrejdes sagsøgeren, at selskabet ikke har fremsat den tidligere. Sagsøgeren har nemlig allerede i stævningen begæret fremlæggelse af hele dokumentationen vedrørende den administrative procedure, som gik forud for udstedelsen af den anfægtede beslutning, Retten har truffet bestemmelse om fremlæggelse af de administrative sagsakter, og Kommissionen har fremlagt sagsakter, som ifølge den var de relevante administrative sagsakter. Det var først, da hr. A tilsendte sagsøgeren referatet af hr. B's erklæringer over for UCLAF, at sagsøgeren kunne få kendskab til, at de af Kommissionen fremlagte administrative sagsakter ikke indeholdt alle dokumenter vedrørende UCLAF's undersøgelse, og at der kunne findes andre dokumenter vedrørende denne undersøgelse.

135 Imidlertid har sagsøgeren ikke angivet, hvilken nytteværdi disse dokumenter ville have for sagens behandling, bortset fra at sagsøgeren er af den opfattelse, at disse dokumenter kunne vise, at nogle af Kommissionens tjenestemænd har deltaget i de svigagtige manøvrer i forbindelse med Sumac-projektet. Som det imidlertid er fastslået i præmis 81 og 82 ovenfor, kan en sådan deltagelse af Kommissionens tjenestemænd, såfremt det antages, at den er godtgjort, uanset hvor forkastelig den er, ikke i sig selv påvirke den anfægtede beslutnings lovlighed. Den af sagsøgeren begærede foranstaltning er derfor ikke relevant for tvistens afgørelse.

136 Hvad for det tredje angår begæringen om afhøring af vidner, hvis navne figurerer i indlægget af 4. november 2003, har sagsøgeren blot som angivelse af de faktiske omstændigheder, om hvilke sagsøgeren ønsker, at disse vidner afhøres, erklæret, at deres afhøring har til formål, »at vidnerne bekræfter og i givet fald for Retten præciserer de faktiske omstændigheder, der nævnes i [referatet af hr. B's erklæringer over for UCLAF's tjenestemænd], og at de bekræfter, at den [anfægtede beslutning] er ulovlig, for så vidt den er truffet på grundlag af åbenbart urigtige faktiske omstændigheder«.

137 Hvad angår hr. B's erklæringer må det nødvendigvis fastslås, at deres indhold i meget vidt omfang svarer til de oplysninger, der allerede figurerer i parternes indlæg og disses bilag. Skønt hr. B har givet visse præciseringer i forhold til de faktiske omstændigheder, der fremgår af sagens akter, bl.a. ved at genkende visse underskrifter, som ikke tidligere kunne identificeres, har han ikke modsagt dem. Som det imidlertid fremgår af det anførte i præmis 66, 102 og 104 ovenfor, afhænger udfaldet af nærværende tvist ikke af sandfærdigheden af de nye oplysninger, som hr. B's erklæringer indeholder, og som ikke støttes af andre dokumenter i sagens akter. Hvad derimod angår sagsøgerens meget generelle ønske om at godtgøre, at de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede beslutning, er urigtige, må det nødvendigvis fastslås, at sagsøgeren ikke har præciseret, hvilke faktiske omstændigheder det drejer sig om, og at sagsøgeren ikke har påberåbt sig nogen grund, der kan forklare, at sagsøgeren ikke har påberåbt sig et sådant bevis i stævningen.

138 Det følger heraf, at de begæringer om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, som sagsøgeren har fremsat i sine bemærkninger til retsmøderapporten og i indlægget af 4. november 2003, ikke kan imødekommes.

139 Det følger af det foregående, at Kommissionen vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

140 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Forwood Pirrung Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. januar 2005.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand

Indhold

Relevante retsregler ..... II - 99

Faktiske omstændigheder ..... II - 102

Det sagsøgende selskab ..... II - 102

Entorns øvrige enheder ..... II - 102

Ansøgningen og bevillingen af fællesskabsstøtten ..... II - 103

Projektets forløb ..... II - 104

Den administrative procedure og den anfægtede beslutning ..... II - 105

Retsforhandlinger og parternes påstande ..... II - 108

Retlige bemærkninger ..... II - 111

A — Hensyntagen til referatet af hr. B's erklæringer og bilagene til dette dokument II - 111

Parternes argumenter ..... II - 111

Rettens bemærkninger ..... II - 111

B — Realiteten ..... II - 112

Det første og det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 og tilsidesættelse af begrundelsespligten ..... II - 113

Parternes argumenter ..... II - 113

Rettens bemærkninger ..... II - 118

— Ophævelsen af støtten ..... II - 118

— Tilbagebetalingen af de beløb, der er udbetalt som de to første trancher af fællesskabsstøtten ..... II - 125

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til kontradiktion ..... II - 131

Parternes argumenter ..... II - 131

Rettens bemærkninger ..... II - 132

C — De af sagsøgeren begærede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse ..... II - 134

Parternes argumenter ..... II - 134

Rettens bemærkninger ..... II - 136

Sagens omkostninger ..... II - 139